

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců JUDr. Pavla Vacka a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **Bc. V.V.**, bytem ■■■, zastoupeného JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Nám. republiky 108, Horšovský Týn, proti žalovanému: **Okresní soud v Jablonci nad Nisou**, se sídlem Mírové náměstí 5, Jablonec nad Nisou, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. Si 112/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. Si 112/2013 se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Františka Grznára, advokáta se sídlem Nám. republiky 108, Horšovský Týn, do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla dle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) odložena žalobcova žádost o poskytnutí informace ze dne 12. 8. 2013. Žalobce uvedl, že žádost byla odložena proto, že žalobce nezaplatil částku 1 600 Kč vyčíslenou k úhradě nákladů spojených s poskytnutím informace v 60 ti denní lhůtě k provedení úhrady.

Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť o žalobcově stížnosti proti výši požadované úhrady dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona rozhodl věcně nepřislušný orgán. Trpí-li závažnou nezákonností rozhodnutí o potvrzení požadované úhrady, nemůže být správné a zákonné ani na něj navazující rozhodnutí o odložení žádosti. Dle § 8 odst. 1 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, stížnosti na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti rozhoduje ministerstvo spravedlnosti. To, že o stížnosti proti postupu okresního soudu jako povinného subjektu dle § 16a informačního zákona rozhoduje jako věcně příslušné ministerstvo spravedlnosti,

nepřímo dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 7. 2. 2008, č. j. 4 Ans 11/2007-102. Nejvyšší správní soud konstatoval, že odvolacím orgánem je u rozhodnutí okresních soudů o žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona ministerstvo spravedlnosti. Žalobce proto požaduje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

K žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který připustil pochybení, když stížnost proti výši úhrady nepředložil nadřízenému odvolacímu orgánu, kterým je dle § 8 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 13/2008-SOSV-SP ministerstvo spravedlnosti, ale chybně Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který o ni jako nepřislušný orgán rozhodl.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž zopakoval skutečnosti tvrzené již v žalobě.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 12. 8. 2013 žalobce podal žádost o poskytnutí informace, kterou žalovaný zaevidoval pod sp. zn. Si 112/2013.

Přípisem ze dne 15. 8. 2013 žalovaný žalobci sdělil, že dle § 17 informačního zákona požaduje za poskytnutí informace úhradu ve výši 1 600 Kč.

Dne 16. 8. 2013 podal žalobce dle § 16a odst. 1 písm. d) stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, když nesouhlasil s výši úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 informačního zákona.

Dne 20. 8. 2013 předložil žalovaný stížnost žalobce Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Ten o ní dne 20. 9. 2013 rozhodl rozhodnutím sp. zn. 112/2013-10 tak, že dle § 16a odst. 7 písm. a) informačního zákona výši úhrady potvrdil.

Dne 13. 9. 2013 zaslal žalovaný žalobci další výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí informace, ve které odkázal na výše uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Dne 12. 2. 2014 pak bylo vydáno napadené rozhodnutí o odložení žádosti, neboť žalobce požadovanou úhradu nezaplatil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

Ve věci není mezi stranami sporné a vyplývá to i ze správního spisu, že žalovaný stížnost žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který o ní také rozhodl. S odkazem na toto rozhodnutí pak žalovaný vyzval žalobce k zaplacení částky 1 600 Kč jako úhrady za poskytnutí informace. Žalobce požadovanou částku nezaplatil a žalovaný v důsledku toho žádost žalobce o poskytnutí informace napadeným rozhodnutím odložil.

Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 7. 2. 2008, č. j. 4 Ans 11/2007-102, (publikovaném ve Sb. NSS 1817/2009) jasně dovodil, že při určení, kdo je nadřízeným

orgánem státní správy předsedy okresního soudu, je třeba vyjít z výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím, který podalo ministerstvo, v souladu s dikcí § 123 odst. 1 písm. e) zákona o soudech a soudcích, ve své instrukci, kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V § 8 odst. 1 instrukce ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. 13/2008-SOSV-SP je stanoveno, že stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti rozhoduje ministerstvo spravedlnosti. Orgánem, který rozhoduje o stížnosti na postup při vyřizování stížnosti, je u rozhodnutí okresních soudů o žádosti o poskytnutí informace podle informačního zákona, tedy jednoznačně ministerstvo spravedlnosti.

Pokud v projednávaném případě o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona rozhodl věcně nepřislušný správní orgán, je takové rozhodnutí nezákonné, žalobou ve správním soudnictví se však proti takovému rozhodnutí bránit nelze, neboť sdělení o požadované úhradě není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. Postup žalobce, který žalobou brojí proti následnému rozhodnutí o odložení žádosti o poskytnutí informace z důvodů nezaplacení úhrady za poskytnutí informace, reflektuje aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozhodnutí ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009-34 publikované ve Sb. NSS 2301/2011 nebo rozhodnutí ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012-62 publikované ve Sb. NSS 2959/2014).

S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí proto dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný povinen předložit stížnost na postup při vyřizování informace věcně příslušnému nadřízenému správnímu orgánu, tj. Ministerstvu spravedlnosti. Teprve poté, co ministerstvo spravedlnosti o stížnosti rozhodne, bude moci žalovaný rozhodnout o žádosti žalobce.

Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl žalobce úspěšný, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částka 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 228 Kč. V replice je pouze shrnuta právní argumentace obsažená již v žalobě, soud proto náhradu nákladů řízení za tento úkon právní služby nepřiznal. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen žalobci zaplatit v soudem stanovené lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, k rukám jeho právního zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 6. října 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu